

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Transparency International – Česká republika, o.p.s.**, se sídlem Sokolovská 260, Praha 8, zast. Mgr. Vladanem Brožem, advokátem, se sídlem U Akademie 11, Praha 7, proti žalovanému: **Dopravní podnik města České Budějovice, a. s.**, se sídlem Novohradská 738/40, České Budějovice, zast. JUDr. Simonou Matuškovou, advokátkou, se sídlem Nová 2027/12, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí představenstva žalovaného ze dne 9. 9. 2013, zn. 10/2013/4994/4420, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 5. 2014, č. j. 10A 18/2014 - 47,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Vladana Brože, advokáta, se sídlem U Akademie 11, Praha 7.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým bylo zrušeno rozhodnutí představenstva stěžovatele ze dne 9. 9. 2013, zn. 10/2013/4994/4420, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele stěžovatele ze dne 31. 7. 2013, vydanému v řízení o stížnosti na postup při vyřizování žádosti o poskytnutí informací podle

zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o svobodném přístupu k informacím), a věc byla soudem vrácena stěžovateli k dalšímu řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím ředitele stěžovatele byla odmítnuta žádost žalobce v části, týkající se poskytnutí kopie forenzního auditu vypracovaného v letech 2010 – 2013, s odůvodněním, že forenzní audit je ve svém celku obchodním tajemstvím dle § 17 obchodního zákoníku, jelikož obsahuje skutečnosti obchodní povahy související s podnikem, které nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné a mají být podle vůle utajeny, a rovněž obsahuje důvěrné informace dle § 271 obchodního zákoníku. Dalšími důvody pro odepření části informací byla skutečnost, že zpracovatel forenzního auditu neudělil souhlas s poskytnutím tohoto auditu jakékoliv třetí osobě, a také to, že se forenzní audit vztahuje k vnitřním pokynům povinného subjektu.

[3] Rozhodnutí představenstva stěžovatele o zamítnutí odvolání žalobce bylo postaveno na shodném odůvodnění, že forenzní audit obsahuje obchodní tajemství a dále se vztahuje i k vnitřním pokynům stěžovatele, čímž jsou dány překážky poskytnutí informací dle § 9 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[4] V řízení před krajským soudem byl mezi účastníky řízení veden spor o zákonnost postupu stěžovatele při odmítnutí části informace, neboť žalobce tvrdil, že forenzní audit jako celistvý dokument nemůže být obchodním tajemstvím, i když může obsahovat některé skutečnosti mající povahu obchodního tajemství. Dle žalobce měl povinný subjekt poskytnout kopii požadovaného dokumentu a anonymizovat ty části, které jsou obchodním tajemstvím a mělo být vydáno rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací dle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím s náležitým označením a odůvodněním, jaké informace a z jakého důvodu nelze poskytnout. Žalobce popíral i důvod odmítnutí informací spočívající v existenci vnitřních pokynů a v této souvislosti poukazoval na nezbytnost splnění tří podmínek pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) cit. zákona. Namítal, že se žalovaný těmito podmínkami nezabýval a pouze zkonstatoval, že se informace týkají vnitřních pokynů. Dle žalobce tyto nedostatky činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[5] Stěžovatel oponoval podané žalobě s tím, že poskytl požadované informace, popisující práce na dotčeném forenzním auditu, ostatní informace jsou součástí obchodního tajemství s právem stěžovatele i zpracovatele auditu a obchodních partnerů na utajenost těchto informací. Forenzní audit se týká vnitřních pokynů a poměrů stěžovatele v oblasti organizace a dělby práce zaměstnanců. Uvedl, že forenzní audit je označen jako přísně soukromý a důvěrný, obsahuje informace podléhající ochraně osobních údajů, proto nelze po stěžovateli požadovat, aby nesl riziko úhrady odškodnění vůči případným nárokům třetích osob, plynoucích ze zveřejnění jakékoli části forenzního auditu.

II. Posouzení věci krajským soudem

[6] Krajský soud shledal žalobu důvodnou, neboť v rozhodnutí stěžovatele postrádal náležité posouzení, zda jsou dány důvody pro neposkytnutí informace podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím s odkazem na existenci obchodního tajemství, což předpokládá zdůvodnění, zda požadované informace skutečně splňují všechny náležitosti obchodního tajemství dle § 17 obchodního zákoníku. Pouhé označení informace za obchodní

tajemství není pro její poskytnutí dostačující. Krajský soud vyložil, že podle stávající judikatury je pojem obchodního tajemství vykládán nikoliv jako nespojitá skutečnost umožňující pouze rozlišení mezi existencí či neexistencí, ale jako skutečnost, jež musí být vykládána v souvislosti s důvody, pro něž je její existence zkoumána. Stěžovatel nezkoumal, zda jsou splněny všechny náležitosti pro posouzení požadovaných informací jako obchodního tajemství dle § 17 obchodního zákoníku, pouze odůvodnil, že není vůle k poskytnutí informací ze strany zpracovatele forenzního auditu. Stěžovatel považoval ostatní podmínky za splněné, aniž by tuto úvahu jakkoliv odůvodnil. Jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Další nedostatek krajský soud našel v tom, že nebylo vydáno rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací dle § 15 zákona o informacích. Dospěl k závěru, že odepřít poskytnutí informací o celém obsahu dokumentu s odkazem na ochranu obchodního tajemství podle § 9 zákona o informacích, nelze.

[7] Stejně tak dle krajského soudu k odmítnutí části informací nepostačovalo toliko konstatování, že požadované informace se týkají vnitřních pokynů stěžovatele, aniž by bylo ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím vyjasněno, zda tyto informace jsou vnitřním pokynem, zda se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a zda omezení přístupu k informacím je nezbytné pro ochranu práv jiných, resp. z jiných legitimních důvodů, např. pro ochranu majetku povinného subjektu. Při absenci řádného odůvodnění, proč byla v daném případě žádost o informace z hlediska vnitřních pokynů stěžovatele odmítnuta, je rozhodnutí stěžovatele rovněž i v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Kasační stížnost

[8] Stěžovatel podal proti uvedenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Forenzní audit jako celek považuje za obchodní tajemství, neboť zpracovatel forenzního auditu odmítl udělit souhlas se zveřejněním auditu. V případě zveřejnění auditu by došlo ke zpřístupnění postupů a procedur, které jsou při výkonu podnikatelské činnosti užívány jeho zpracovatelem, a také by došlo ke znehodnocení nákladů stěžovatele na provedení forenzní prověrky vzhledem k riziku možné náhrady škod požadované od dotčených třetích osob. Stěžovatel také tvrdí, že audit se týká vnitřních pokynů a poměrů v oblasti dělby organizace a dělby práce jeho zaměstnanců.

[10] Nezákonnost rozsudku krajského soudu spatřuje dále v tom, že zpracovatel ve forenzním auditu správnost svých závěrů podmínil doposud zjištěným stavem, jeho procedury byly co do rozsahu a hloubky omezeny dosavadními informacemi, které měl k dispozici a není vyloučeno, že objeví-li se další vstupní zjištění, může to vyžadovat další nebo upravené procedury a změnu dosavadních zjištění. Stěžovatel proto forenzní audit nevyhodnocoval a nerozhodl o dalším postupu, aby zjištění ve forenzním auditu uvedená nemohla být považována za definitivní, přesná a úplná. Z uvedeného vyvozuje, že forenzní audit lze považovat za vstupní, podkladovou a novou informaci, která vznikla pro přípravu

rozhodnutí stěžovatele a stěžovatel tak má právo na omezení poskytnutí informace podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[11] Dále tvrdí, že forenzní audit obsahuje informace podléhající ochraně dle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. V takovém případě nelze po stěžovateli spravedlivě požadovat, aby nesl riziko úhrad odškodnění vůči případným nárokům třetích osob ze zveřejnění jakékoliv části forenzního auditu. Výklad příslušných ustanovení zákona o informacích nelze pojímat natolik extenzivně, aby byl nucen kladně vyřídit i žádosti, na které zákon zjevně nedopadá. Dovolává se článku 2 odst. 2 a 3 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod s tím, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích zákonem stanovených. S odkazem na tato práva je toho názoru, že v dané věci, s ohledem na konkrétní okolnosti, převažuje ochrana práv a svobod druhých osob před rizikem zneužití pouze podkladových a nových informací nad právem na požadovanou informaci.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení

IV. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[13] Žalobce uvedl, že jeho žádost je dostatečně konkrétní, neboť požaduje poskytnutí kopie určitého dokumentu. Bylo by absurdní, aby žalobce znal a specifikoval druh a typ požadované informace nebo, aby údaje z požadované informace detailně popisoval.

[14] K věcnému posouzení žádosti uvádí, že jiné důvody než ty, které taxativně vymezuje zákon o informacích, nemohou vést k neposkytnutí informace. Proto se jako irelevantní jeví skutečnost, zda zpracovatel auditu poskytl či neposkytl souhlas s jeho zveřejněním. Žalobce považuje za nepravděpodobné, že by kompletní text auditu mohl být obchodním tajemstvím, i když nelze vyloučit, že se v požadovaném dokumentu vyskytují informace naplňující znaky obchodního tajemství. To však žalobce považuje za pochybné, vzhledem k tomu, že dle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku musí být obchodní tajemství konkurenčně významné, což u stěžovatele, který působí jako jediný subjekt na relevantním trhu, lze stěží dovodit. Pokud by dokument obsahoval vyšetřovací postupy zpracovatele auditu, lze tyto části anonymizovat, avšak výsledek či shrnutí učiněných zjištění nemohou ze své podstaty žádné obchodní tajemství obsahovat.

[15] Důvodem neposkytnutí informace nemůže být riziko vymáhání náhrady škody ze strany třetích subjektů. V rozhodnutí navíc zcela chybí odůvodnění možných rizik.

[16] Forenzní audit sice může obsahovat osobní údaje, i v takovém případě však přichází v úvahu jejich anonymizace a nikoliv odeprání poskytnutí celého dokumentu.

[17] K argumentaci stěžovatele o vzniku nové informace žalobce uvádí, že je běžným jevem u zpracování všech posudků, auditů a jiných prověrek, že jejich závěry budou teprve vyhodnoceny. Skutečnost, že závěr auditu nebyl stěžovatelem vyhodnocen, nemá vliv na možnost poskytnutí či neposkytnutí auditu. Není ani patrné, k jakým dalším rozhodnutím měl být audit použit, a tedy není zřejmý ani další možný postup, který by na audit navazoval. Navíc se žalobci zdá nepravděpodobné, že by téměř po roce a půl od vzniku

dokumentu představenstvo stěžovatele nepřijalo žádné rozhodnutí nebo alespoň nevzalo audit na vědomí.

[18] Nesouhlasí se stěžovatelem, že omezení přístupu k informacím dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je časově omezené právě až do vydání rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje Mladou frontu DNES - jižní Čechy, ve které bylo dne 31. 7. 2014 reagováno na závěr auditu, a to prohlášením o úpravě podmínek výběrových řízení.

[19] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Krajský soud při přezkumu rozhodnutí stěžovatele prioritně, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2008, č. j. 7 As 24/2007-106), vycházel z toho, že právo na informace je dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod jedním z ústavně zaručených práv. Z tohoto postulátu vychází i náhled správních soudů obou stupňů na způsob rozhodování povinných osob při odmítnutí poskytnutí informace s tím, že omezení přístupu k informaci či odmítnutí poskytnutí požadované informace musí vycházet z konkrétního ustanovení zákona a musí být náležitě odůvodněno.

[22] Uvedená právní východiska krajský soud aplikoval na případ žádosti žalobce, jemuž byla požadovaná informace odmítnuta toliko v rozsahu omezení práva na informace dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím z důvodu existence obchodního tajemství a dle § 11 odst. 1 písm. a) cit. zákona z důvodu vztahu požadované informace k vnitřním pokynům povinného subjektu.

[23] V dané věci žalobce požadoval poskytnutí informace v žádosti ze dne 1. 7. 2013, v níž pod body 1) – 3) požadoval informace, týkající se zakázky zpracování forenzního auditu a osoby zpracovatele, a pod bodem 4) poskytnutí kopie forenzního auditu. Informace požadované žalobcem pod body 1) - 3) žádosti byly stěžovateli poskytnuty v dopise ze dne 15. 7. 2013, žádosti o poskytnutí informace požadované pod bodem 4) stěžovatel v témže dopise nevyhověl, v tomto rozsahu poskytnutí informace odmítl s tím, že písemný výstup – dokument označený jako „Forenzní prověrka“ obsahuje kontrolované činnosti (určité operace za období od 1. 2. 2012 do 4. 4. 2012), metody, které byly při kontrole použity, odpovědnost zpracovatele za právní dopady a detailní zjištění u kontrolovaných činností. Žalobci bylo sděleno, že dokument neobsahuje skutečnosti, z nichž by byla vyvozena

odpovědnost konkrétních osob za konkrétní porušení povinností v rámci společnosti stěžovatele, byť některé odchylky od vnitřních předpisů stěžovatel identifikuje. Manažerské shrnutí popisuje vnitřní kontrolní systém, proces nákupu, investic, modernizaci hromadných dopravních prostředků, prodej dlouhodobého majetku, pronájem nemovitostí a prodej nafty a služeb. Shrnutí identifikuje nedostatky a navrhuje doporučení k realizaci. Odmítnutí poskytnutí informace je vysvětleno konstatováním, že dokument obsahuje důvěrné informace a informace, jež jsou součástí obchodního tajemství s právy stěžovatele, zpracovatele auditu a obchodních partnerů stěžovatele. Forenzní audit se vztahuje k vnitřním pokynům stěžovatele a ten je vázán mlčenlivostí o poskytování produktů zpracovatele forenzního auditu.

[24] Z uvedeného vyplývá, že žalobce v podané žádosti přehledně vymezil, jaké informace požaduje, a z bodu 4) jeho žádosti je zcela zjevné, že požadoval poskytnutí kopie forenzního auditu, tedy celého dokumentu v listinné podobě, a proto bylo na stěžovateli, aby se takto vymezenou a požadovanou informací zabýval. To, jak je patrné z vyřízení žádosti, stěžovatel také učinil, ze čtyř bodů žádosti třem bodům vyhověl a poskytnutí informace požadované pod bodem č. 4) odmítl.

[25] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel rozlišil, jaké informace žalobce požaduje, výslovně posoudil forenzní audit jako informaci v jednom celku a uvedl důvody, pro které nelze audit jako celek poskytnout. Kasační námitka o odmítnutí informace z důvodu obecnosti žádosti není důvodem, který by byl způsobilý konvalidovat neposkytnutí informace až poté, kdy již bylo stěžovatelem o odmítnutí informace rozhodnuto s vědomím, že byl požadován celý dokument a s odůvodněním vztahujícím se k celému dokumentu.

[26] Odmítnutí poskytnutí informace dle bodu 4) žádosti se stalo předmětem stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, předmětem rozhodnutí ředitele stěžovatele o této stížnosti a následně i předmětem rozhodnutí představenstva stěžovatele o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele stěžovatele o stížnosti. V uvedených rozhodnutích, které byly předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem, byly potvrzeny důvody pro odmítnutí poskytnutí informace dle § 9 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[27] Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytne povinný subjekt požadovanou informaci, pokud je označena za obchodní tajemství.

[28] Obchodní tajemství představuje právně kvalifikovanou výjimku z práva na informace a svobodného přístupu k informacím. Co je materiálně obchodním tajemstvím nejbližše vymezoval § 17 obchodního zákoníku ve znění v době rozhodování o stížnosti, podle kterého obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. Z § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá, že pro účely tohoto zákona je nezbytnou podmínkou k tomu, aby určité informace byly považovány za obchodní tajemství, také znak formální tj., aby podnikatel, který tyto informace hodlá chránit jako obchodní tajemství, je takto označil.

[29] K odmítnutí poskytnutí informace nepostačuje pouhé konstatování názoru povinné osoby na povahu informace jako obchodního tajemství, bez toho aniž by byla existence obchodního tajemství posouzena *de iure*, to znamená, zda je požadovaná informace skutečně obchodním tajemstvím ve svých znacích dle § 17 obchodního zákoníku, a zda je takto označena.

[30] Odmítnutí žádosti z důvodu obchodního tajemství, musí být v rozhodnutí povinného subjektu ve smyslu příslušných zákonných ustanovení náležitě odůvodněno. Zohlednění jiných skutečností, jako jsou důsledky zveřejnění informace z hlediska vynaložených nákladů na forenzní prověrku a možného rizika náhrady škod nemá oporu v zákoně o svobodném přístupu k informacím ani v definici obchodního tajemství dle dříve platného obchodního zákoníku. Uvedená hlediska stěžovatele nekvalifikují obchodní tajemství v jeho pojmovém vymezení, nýbrž jsou tvrzenými důsledky, které však mohou nastat jen v případě porušení obchodního tajemství.

[31] Jaké konkrétní informace byly v daném případě obchodním tajemstvím, nebylo druhově ani typově vymezeno. Námitky stěžovatele o důsledcích zveřejnění informací jsou v této souvislosti předčasné a irelevantní.

[32] V souzené věci jsou rozhodnutí orgánů stěžovatele ve věci neposkytnutí kopie forenzního auditu z hlediska § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zcela jednoznačně postavena na pouhém konstatování existence obchodního tajemství, nikoliv na úvaze, kterou bylo třeba vyvodit z obsahu forenzního auditu, jehož obsah rámcově zmiňuje i dopis stěžovatele ze dne 31. 7. 2013 o odmítnutí informace. Odmítnutí informací nevychází z náležitého posouzení a odůvodnění, v jakých údajích a skutečnostech kontrolované činnosti spatřuje stěžovatel naplnění jednotlivých, výše zmíněných znaků obchodního tajemství a jak jsou tyto informace tím, kdo vykonává právo k obchodnímu tajemství za obchodní tajemství označeny. To tím spíše, že stěžovatel v odmítnutí žádosti i ve svých rozhodnutích uvádí, že jde o obchodní tajemství s právem na toto tajemství nejen stěžovatele, ale i zpracovatele forenzního auditu a dalších, blíže neuvedených subjektů.

[33] Stěžovatel náležitě neodůvodnil, zda před podáním žádosti o informace označil tyto informace za obchodní tajemství a z jakých důvodů považuje za obchodní tajemství forenzní audit jako celek. Zpracovatel forenzního auditu ve svém dopise stěžovateli ze dne 16. 7. 2013 vyjádřil svůj nesouhlas s poskytnutím „jakékoliv“ zprávy, kterou předal stěžovateli, a to s odkazem na smluvní ujednání, podle něhož je zpracovatel vázán mlčenlivostí o skutečnostech, o kterých se dozví při zpracování forenzního auditu (tedy o skutečnostech v činnosti stěžovatele). Vyjádření tohoto nesouhlasu z hlediska jeho obsahu a smluvního ujednání stěžovatel nevypořádal v rámci všech náležitostí obchodního tajemství a nezabýval se ani tím, jak je toto vyjádření relevantní z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím. Z rozhodnutí stěžovatele také není zřejmé, zda jiné subjekty označily skutečnosti obsažené ve forenzním auditu za svá obchodní tajemství.

[34] Krajský soud náležitě, v souladu se stávající judikaturou správních soudů vyložil, že pojem „obchodní tajemství“ nemůže být chápán jako nespojitá skutečnost umožňující pouze rozlišení mezi existencí či neexistencí, ale jako skutečnost, jež musí být vykládána v souvislosti s důvody a s konkrétními zákonnými ustanoveními, pro něž je její existence zkoumána (např. rozsudek Městského soudu v Praze z 31. 8. 2000, č. j. 33 Ca 80/2000 - 31,

rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 25. 5. 2001, č. j. 31 Ca 189/2000 - 27). Stěžovatel se těmito souvisejícími důvody nezabýval, ale nevypořádal se ani s formální náležitostí obchodního tajemství, spočívající v jeho označení.

[35] Vzhledem k tomu, že uvedené úvahy jak v dopise o odmítnutí informace, tak i v rozhodnutích orgánů stěžovatele o vyřízení stížnosti absentují, je správný závěr krajského soudu, že v rozsahu přezkumu odmítnutí informace z důvodu existence obchodního tajemství podle § 9 odst. 1 cit. zákona, jsou rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

[36] Další omezení práva na informace, které stěžovatel při vyřizování žádosti žalobce aplikoval, je upraveno v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[37] Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

[38] Předpoklady aplikace tohoto omezení práva na informace, které je třeba jakožto všechna omezení ústavně zaručených práv vykládat restriktivně, již vyložil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73, shrnujícím i dosavadní judikaturu. V souladu s touto judikaturou bylo v dané věci třeba posoudit, zda forenzní audit jako celistvý listinný dokument lze podřadit pod pojem vnitřní pokyn nebo zda se k takovému vnitřnímu pokynu výlučně vztahuje. Stěžovatel byl dále povinen uvážit, zda je v tomto případě omezení práva na informace nezbytné, neboť § 11 odst. 1 písm. a) cit. zákona stanoví *možnost* omezení práva na informace, což znamená, že povinný subjekt má zhodnotit, zda je omezení práva na informace v daném případě nezbytné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 As 44/2008). Vyhodnocení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí.

[39] Uvedené předpoklady omezení práva na informace dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím žalobce namítal v odvolání podaném proti rozhodnutí o stížnosti. Stěžovatel však tyto jeho námitky nevypořádal s odkazem na obecnou formulaci žádosti o informace, která neumožňuje požadovanou informaci z hlediska vnitřních předpisů blíže vyhodnotit. Takový argument nejenže není relevantní, jak již bylo výše pojednáno, ale vůbec nevyvrací povinnost stěžovatele vyhodnotit, zda se forenzní audit, či jeho části vztahují výlučně k vnitřním pokynům a zda je nezbytné jej žalobci neposkytnout. Již z povahy dokumentu, kdy forenzní audit zpravidla spočívá v prověřování činnosti subjektu ve vztahu k finančním a obchodním dokumentům, účetním záznamům nebo výročním zprávám, přičemž není vyloučeno, že může zahrnovat také prověření vnitřních směrnic společnosti, procesů a postupů, bylo na místě posoudit, v jakém rozsahu a zda nezbytně splňuje podmínky pro omezení práva na informace dle § 11 odst. 1 písm. a) cit. zákona.

[40] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud přisvědčuje závěrům krajského soudu, že se stěžovatel řádně nezabýval ani podmínkami omezení práva na informace dle § 11 odst. 1 písm. a) cit. zákona, a proto i z tohoto hlediska je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[41] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. vadou řízení, pro kterou krajský soud v souladu

se zákonem rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutí stěžovatele nemohla před krajským soudem obstát ani z hlediska obecného tvrzení stěžovatele uvedeného až ve vyjádření k žalobě a následně v kasační stížnosti, že forenzní audit obsahoval i nezveřejnitelné osobní údaje. Tyto údaje stěžovatel nikterak nespecifikoval a co je podstatné, nepojednal o nich ani v jím vydaných rozhodnutích.

[42] Závěrem soud uvádí, že stěžovatel svá rozhodnutí nezaložil na důvodech neposkytnutí informací dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu, a proto se jich nemůže v kasační stížnosti dovolávat.

VI. Závěr

[43] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[44] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému, a to za jeden úkon právní služby [písemné podání ve věci samé - vyjádření ke kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč, zvýšená o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Zástupce žalobce sdělil, že není plátcem DPH. Náklady, účtované zástupcem žalobce v dopise ze dne 23. 6. 2014 včetně soudního poplatku, se týkají řízení před krajským soudem a tyto náklady byly žalobci přiznány rozsudkem krajského soudu, který nebyl ke kasační stížnosti zrušen.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu